

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

10. Et Eliæ Patriarchæ Babylonici.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

X. Anno MDCX. Tentata est Concordia Nestorianos inter, Romanamque Ecclesiam. Ejus occasio hæc fuit. Venerant Romanam, dum illic Sacrum tempus ageretur, duo ex Chaldæa Viri, hæresi Nestorianâ tincti. Excepti humaniter, donatique, & ex illorum numero fuere, quibus Paulus V. Pontifex Max. pedes abluit, detersitque ac osculo libavit. Rapuit illos Majestatis Romanæ admiratio, tantâ præsertim charitate ac modestiâ mixtæ, reversique in Patriam Eliæ Babylonico Patriarchæ omnia, quæ Romæ viderant, acceperantque, narrant, immenso præconio. Exarsit is protinus, flagravique desiderio Societatis Romanæ, sed obstabat suorum in Nestorium amor, quem ut Sanctum colebant, sciebantque Romanis execrationi esse, modum ergo excogitat, quo & Nestorium, & ejus doctrinam retineret, & tamen Pontifici probaret. Quatuor ferè propositionibus totus Nestorij error continetur. Prima: *Beatissimam Virginem nec esse, nec dici debere DEI, sed tantum Christi matrem.* Retineri hanc Propositionem volebant, eâ tamen interpretatione mollitam, ut dicerent; ideò à Chaldæis Nestorio addictis non vocari DEI genitricem, quia Deitas non generatur, quantumvis, cum Christus etiam sit Deus, æquè in hoc sensu Deipara vocari possit. Secunda propositio hæc erat: *Dua in Christo sunt Persona.* Hanc sustineri posse dicebant, si duarum Personarum nomine duas naturas singulares intelligas, quas in Christo esse nemo ex Catholicis negat; quamvis etiam una Persona dici possit, propter unionem utriusque naturæ; unio enim facit ex duobus unum. Tertia propositio: *In Christo est una voluntas.* Una, inquit, & duplex, quia utraque natura voluntate suâ & propriâ pollet, una, quia perfectè sibi consentiunt. Quarta Propositio: *Spiritus S. ex Patre, non ex Filio procedit;* intellige ex Filio tanquam ex alio Spiratore, aut ex alia spirandi virtute, est enim unus cum patre Spirator, & eadem spirandi virtus; in alio tamen sensu, ut duæ sunt, distinctæque Personæ, ex Patre Filioque dici poterat procedere. Sic Babylonius Patriarcha conciliari posse credebatur Chaldæos, Latinosque, ambigua vid. verborum formâ, & in utrumque sensum contextâ; perinde ac si unitas & veritas fidei ex verborum specie, ludoque, non ex sensu penderet. Missus ad Pontificem Romanum Adam quidam

quidam Orientis Archimandrita, & Ecclesiæ Babylonice Archidiaconus, qui si posset, ita Romanæ Ecclesiæ Babylonicam sociaret, ut tamen Nestorium retinere, ejusque propositiones liceret, sanã tamen interpretatione purgatas. Auditus est Romæ, ejusque subtilitates expensæ, quibus conabatur mendacium veritati, Nestorium Christo fœderare. Sed responsum est illi: *Nunquam ejusmodi artificia Catholice Religioni bene vertisse: veritatem sine furo & larva incedere, sui securam, nec piguentis ac velis egere: hanc falsi indolem esse, ut videri pudeat, seque latebris involvat. Si rem ipsam tenerent, cur verba resugerent rebus exprimendis necessaria? errorem enim in verbis admissum ad res ipsas derivari; nam si aquila v. gr. nomen equi imponas, non decrit, qui inferat, aquilas hinnire, & quadrupedes esse; non ergo satis esse, ut in rebus fidei ac Religionis bene sentias, nisi etiam bene loquaris, quippe sermonem animi testem ac indicem esse, & velut ex sono metallum, ita animum fidemque verbis æstimari, falsique saltem audientes, nisi illa vero consentiant. Nihil quidem Pontifici supra pacem & concordiam esse, tamen bonis artibus quæsitæ, alioquin etiam turpem victoriam pudori esse, nec diuturnam fore, arenã tantum, plumisque subnixam, hoc est, verbis, non rebus constantem.* Hæc Archi-Diacono responsa, nec ille abnuvit, ejuravitque Nestorium, non idem tamen Patriarcha, Chaldæique permoti, qui erroribus institere: isque perpetuus ferè eventus fuit tentatæ cum hæreticis concordia.

Multa ex hætenus dictis colligere liceat; nunquam vid: hujusmodi in rebus fidei Transactiones bene Catholicis cessisse, nam & istos turbârunt, nec hæreticos vicere: imò animus istis, & factus ac insolentia crevit, seque victores, victos illos ferebant; nec alio fine inducijs illis utebantur, quàm ut interim suas partes auferent, tantoque liberiùs suis erroribus alios inficerent, quod amici, non hostes haberentur, fallerentque incautos obtentu concordia, mentitaque pietatis, quæ semper fraudi miscebatur. Alij tempus & occasiones lucrabantur. Alij ut aliquid obrinuerant, gradum ad alia proferebant, nec prius cessaturi, quàm fastigio potirentur, quod de Arrianis ostendimus. Alij denique privatas affectiones vindictæ, odijque communi prætextu Religionis & concordia celabant, utramque prodituri, ut illas explerent. Verbo, nunquam feliciter & sine damno transactum cum hæreticis est, etiam cum de vocibus tantum certamen vertebatur;

batur; quantò id magis timendum, quando non de vocibus, modòque loquendi, sed de gravissimis rebus cum Gallis conflictamur? Pontifex Concilio subiaceat, Pontifex errare possit, & ideo nemo Pontifici parere teneatur, quamdiu ratio aliqua non obtemperandi occurret, occurret autem semper, & hoc pretio pax cum hæreticis fiat, imò tantum speretur. Quæso quid hoc est aliud, quàm Ordinem Ecclesiæ adimere, sine quo non Regna tantum & exercitus, sed ne familia quidem, domusque privata consistere potest? quàm Caput & Governatorem è medio tollere, & necessariam imperandi facultatem, trunco corpore, & in casum pendente? & quis tanto præsentique periculo incertam spem emat, hæreticos convertendi? Quanquam nemo non videt, prætextum hunc esse, speciem inanem fallendis, ludendisque simplicium oculis. Quis enim credat Archiepiscopos irâ, vindictâque in Romanum Pontificem calentes, huic bellum intulisse, Religionis potius & concordie studio, quàm animi sui & offensæ causâ? & cur illos hic ardor hæreticos convertendi, ac Vaticanum oppugnandi tunc primum incendit, cum ultionem meditabantur? Pace ergo illorum dixerim; quidquid in ijs Comitibus (a) agitabatur, non hæreticis, sed vindictæ datum; odium, non Religio fuit; sed hæc ostendi debuit, ut illud tutius & ex occulto feriret.

§ II.

Agitur de Prima Conventionis Parisiensis Propositione. *Ecclesiæ Gallicane consensus pro Pontificis indirecta potestate in Reges & Principes, eorumque Bona & Dignitates temporales.*

SUMMARIA.

1. *Ecclesiæ Gallicanæ autoritas Parisiensibus Propositionibus prætexta exemplo omnium ferè Hæreticorum, & quam ab causam?*

2. *Atq;*

(a) V. Reg. Sacerd. in prælud. § 2.